

Alles voor mijn zus

Roberta Kagan bij Boekerij:

De belofte van mijn zus

Het verraad van mijn zus

Alles voor mijn zus

Roberta Kagan

Alles voor mijn zus

1942. In een wereld vol gevaar, verlies
en onmogelijke keuzes moeten de
bloedzussen zien te overleven.

Vertaald door Percy Balemans

ISBN 978-90-492-0817-2

ISBN 978-94-023-2587-4 (e-book)

ISBN 978-90-528-6853-0 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *When Forever Ends*

Omslagontwerp: Hannah Linder

Omslagbeeld: © Shutterstock en © Magdalena Russocka/Trevillion Images

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Zetwerk: Eveline Deul

Vertaling: Percy Balemans

© 2023 by Roberta Kagan

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Proloog

1944

Wolfgang Fischer, Ulf voor intimi, strekte zijn armen uit boven zijn hoofd. Vervolgens rechtte hij zijn rug terwijl hij door de kelder liep in het huis dat hem was toegewezen als dank voor zijn toewijding aan de nazipartij. Hij was tevreden over zijn werk en er verscheen een glimlach op zijn jonge, knappe gezicht. Hij had hard gewerkt om de kelder schoon te maken en voor te bereiden. Daarnaast had hij het druk gehad met zijn officiële functie in de nazipartij. Alle werkzaamheden in de kelder had hij buiten zijn werktijden uitgevoerd en nu was hij klaar. *Het is af en ik denk dat het perfect is. Het is bijna compleet. Alleen de kooi ontbreekt nog en dan kan ik mijn speciale gast hierheen brengen.* Hij klom met een paar stappen de trap op, want hij was een lenige man met lange benen en stevige spieren. Boven aangekomen liep hij de woonkamer in en nam de hoorn van de telefoon. Hij ademde lang uit en draaide toen het nummer van de telefoniste. ‘Het Gestapo-hoofdkantoor, nummer 238,’ zei hij.

‘Een moment, *Herr Fischer*,’ antwoordde een jonge telefoniste. Er volgde een korte stilte, daarna hoorde hij de telefoon overgaan. Een vrouwenstem antwoordde: ‘Met het kantoor van *Herr Fischer*.’ Het was Wolfgang’s secretaresse.

‘Pippi, ik ben het, Ulf,’ zei hij op nonchalante, vriendelijke toon.

‘Hallo Ulf. Wat kan ik voor je doen?’ zei Pippi. Zodra ze zijn stem hoorde, klonk haar eigen stem warmer en hartelijker.

‘Ik vroeg me af of je me een plezier zou kunnen doen.’

‘Natuurlijk. Waarmee kan ik je helpen?’ Ze was een uitstekende

secretaresse, altijd vriendelijk en bereid om hard te werken. Ulf wist dat ze stiekem verliefd op hem was. Maar ze was gewoon zijn type niet. *Het is jammer voor Pippi dat ik geen romantische gevoelens voor haar heb. Ze zou een goede arische Hausfrau zijn. En zij ziet mij uiteraard als een goede kostwinner. Een man met het potentieel om carrière te maken in de partij. Ik vermoed dat ik het type man ben dat de meisjes tijdens hun Bund-kransjes krijgen voorgeschoteld als de perfecte echtgenoot.* Hij glimlachte bij de gedachte.

‘Ulf? Ben je er nog?’ vroeg Pippi. Ulf realiseerde zich dat hij zo in gedachten verzonken was geraakt dat hij al een tijdje niets meer had gezegd. ‘Ja, ik ben er nog. Sorry. Ik denk dat er iets mis was met de verbinding. Maar ik ben er weer.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Pippi, kun je misschien naar de kelder van het gebouw gaan en kijken of er hondenkooien beschikbaar zijn? Ik wil er een lenen.’ Hij schraapte nogmaals zijn keel. ‘Het moet een grote kooi zijn, Pippi.’

‘Natuurlijk. Blijf je aan de lijn of zal ik je terugbellen?’

‘Bel me maar terug.’

‘Goed, geef me een paar minuten, dan bel ik je daarna terug.’

Ulf legde de hoorn op de haak. Hij liep naar de keuken en ging aan tafel zitten. Hij sneed een dikke snee af van het witbrood dat hij eerder die dag op weg van zijn werk naar huis bij de bakker had gekocht. Het was vers en zacht, met een lichte, krokante korst. Witbrood zoals dit was een luxe die maar weinig Duitse burgers zich konden veroorloven. Maar hij had een hoge functie binnen de nazipartij, hij werkte voor de Gestapo. Hij hoefde dat vreselijke bruinbrood niet te eten dat gewone Duitsers moesten eten als bewijs dat ze trouw waren aan de partij. *Dat bruinbrood is gemaakt van zaagsel.* Hij schudde walgend zijn hoofd. Hij smeerde een dikke laag echte boter op zijn brood. Nog een luxe die het gewone volk niet werd

gegund. Goed eten was een luxe. En goede Duitse Hausfrauen werd tegenwoordig geleerd om maaltijden te bereiden met inferieure ingrediënten, zodat het betere voedsel naar de soldaten kon gaan die voor het vaderland vochten.

Maar Ulf wist dat het betere voedsel hun nooit bereikte. Meestal kwam het terecht op de tafels van de hoogste nazi's. En toch werd elk goed Duits gezin verteld dat ze deze offers moesten brengen voor hun land. Ulf voelde zich even schuldig terwijl hij dacht aan het bruinbrood en aan de trouwe Duitsers die het aan hun kinderen gaven. Maar dat duurde niet lang. Hij had er genoeg van om zich overal om te bekommeren. Ooit was hij toegewijd geweest aan Hitler en de nazivisie voor *die Heimat*, maar na verloop van tijd begon hij de tekortkomingen van de nazipartij te zien. Hitler hield zich niet aan zijn beloften aan het Duitse volk. Hij was een leugenaar. En Ulf doorzag hem. Ulf was nu alleen toegewijd aan zichzelf en hij was niet van plan om de weelde die hij kon bemachtigen op te geven.

Hij had net een hap van zijn boterham genomen toen de telefoon ging. Hij slikte het brood snel door. Hij veegde zijn hand af aan een theedoek en nam de telefoon op. 'Hallo.'

'Ulf, ik ben het, Pippi. Ik heb goed nieuws. We hebben een heleboel hondenkooien. En ik denk niet dat het een probleem is als je er een wilt lenen.'

'Dat klinkt goed. Heel goed.'

'Ik wil niet nieuwsgierig zijn, maar ik wist niet dat je van honden hield,' zei ze.

'Jazeker, ik heb altijd al van honden gehouden.' Dat was de waarheid. Hij was dol op honden. Maar dat had verder niets te maken met zijn plan. Op vrolijke toon ging hij verder: 'Ik wilde altijd al een hond, maar als kind heb ik er nooit een gehad. Mijn stiefmoeder

wilde geen dieren in huis. Ze vond ze te smerig. Ze was bang dat ze overal op het meubilair haren zouden achterlaten.'

'Ik ben ook dol op honden,' zei Pippi. 'Ik zou me geen zorgen maken over het meubilair als mijn man een hond wilde. Van mij zou hij een hond mogen en dan zou ik gewoon vaker schoonmaken.'

Ulf lachte even, maar soms gaf ze hem een ongemakkelijk gevoel. Wat hij ook zei, Pippi was het altijd met hem eens. Haar reactie op de mededeling dat hij een hond wilde, was dan ook geen verrassing. En ze probeerde hem altijd zover te krijgen dat hij haar mee uit vroeg. Hij deed net alsof hij niet door had dat ze een oogje op hem had. Dat was gemakkelijker dan tegen haar zeggen dat hij haar saai vond.

'Ja, nou ja, ik kijk uit naar mijn nieuwe hond,' zei Ulf.

'Welk ras neem je?'

'Een Duitse herdershond natuurlijk.'

'Een pup?'

'Ja.' Hij begon genoeg te krijgen van haar vragen, maar ze praatte snel. Hij wist dat ze niet wilde ophangen. Ze probeerde wanhopig het gesprek gaande te houden, in de hoop dat hij haar zou vragen om koffie of een biertje met hem te gaan drinken.

'Regel je het via de partij?'

'Nee, nee. Een vriend van me heeft een teefje dat pups krijgt. Ik neem een van de pups.'

'Wat leuk voor je. Ik zou graag eens langskomen zodra je de hond hebt. Ik wil haar graag zien.'

'Ja, natuurlijk,' zei hij. Hij wilde dit telefoongesprek nu echt beëindigen. Hij had geen zin om een excuus te verzinnen om te voorkomen dat Pippi ooit naar zijn huis zou komen. Dus voordat ze verder nog iets kon zeggen, zei hij: 'Maar heel erg bedankt. Er is iemand aan de deur. Ik moet gaan. Ik zie je morgen.'

‘Zal ik de kooi naar boven halen en in je kantoor zetten?’

‘Ja, dat zou perfect zijn. Ik kom morgen vroeg, voor kantoortijd, en dan zet ik de kooi in mijn auto.’

‘Als je heel vroeg bent, kunnen we misschien samen koffie drinken? Ik kan koffie zetten en gebakjes halen als je dat lekker vindt. Ik bedoel, als je zo vroeg komt, heb je misschien geen tijd om te ontbijten.’

‘Nee, dat hoeft niet. Doe vooral geen moeite.’

‘Het is echt geen moeite,’ zei ze. Haar stem beefde. Ulf wist dat haar ego op het spel stond en hij hoorde de hoop in haar stem, maar ze begon hem te irriteren.

‘Zoals ik zei, doe geen moeite. Het spijt me, maar ik moet nu gaan. Er klopt iemand op mijn deur.’

‘Dan zie ik je morgen. Een prettige avond nog.’

‘Ja, jij ook,’ zei hij terwijl hij de hoorn op de haak legde.

Wat kan ze soms irritant zijn. Maar dit is goed nieuws. Er is een hondenkooi beschikbaar en ik weet zeker dat ik die zonder problemen kan lenen. Nu dat is geregeld, kan ik mijn plan gaan uitvoeren. Zijn hart klopte sneller van opwindning. Nu hoef ik alleen nog maar mijn tweelingbroers te telefoneren en te vragen of ze hierheen willen komen en tijd met me willen doorbrengen. Ik zal tegen ze zeggen dat ik hun hulp nodig heb bij een belangrijke missie. Ze zullen het spannend vinden om deel uit te maken van mijn leven. En vanwege mijn positie binnen de nazipartij is het geen probleem als ze een tijdje niet naar school kunnen. Maar ik moet heel voorzichtig zijn en ervoor zorgen dat ze er niet achter komen wat onze missie echt inhoudt. Ik denk niet dat ze zich tegen me zouden keren, wat ik ook zou doen, maar ik zou te veel moeten uitleggen en het is beter als ze van niets weten. In elk geval voor nu. Ze zijn jong en nog niet aangestast door de verschrikkingen van de oorlog. En ze zijn nog te jong om het

genoegen van absolute macht te kunnen waarderen. Ik weet ze wel onder de duim te houden, dat is niet zo moeilijk. Ze zullen alles geloven wat ik hen vertel. Ik ben tenslotte hun grote broer en ze aanbidden me. Ze wilden altijd al zijn zoals ik. Alles begint op zijn plek te vallen.

Ulf sloot zijn ogen. Hij voelde de opwinding door zijn lijf stromen terwijl hij de hondenkooi met Anna erin voor zich zag. Zijn penis werd hard en terwijl hij hem streelde verscheen er een glimlach op zijn gezicht. *Ze zal nooit meer aan me kunnen ontsnappen.*

1

1942, Rome, Italië

Door het gegil van de vrouw leek het of het huis op zijn de fundamenteën stond te trillen. En bij elke jammerklacht had Mateo Leoni het gevoel dat zijn hart stopte met kloppen. Hij leunde tegen de muur en bedekte zijn ogen met zijn onderarm. *Dit is allemaal mijn schuld.* De dokter had hem gewaarschuwd. De dokter was onvermurwbaar geweest toen hij zei dat Mateo's vrouw, zijn mooie, geliefde Aria, nooit meer zwanger mocht worden. Ze hadden het al een keer geprobeerd en toen had Aria een vreselijke, levensbedreigende miskraam gehad. Hierna had de dokter Mateo gewaarschuwd. Hij zei dat Aria geen zwangerschap kon voldragen en dat de kans groot was dat ze het niet zou overleven als ze het nog eens probeerde. Mateo was bereid om zijn verlangen naar kinderen op te geven. Hij was bang geweest om haar kwijt te raken, maar Aria was jong en koppig. Ze weigerde om het moederschap op te geven. Zelfs na de vreselijke herstelperiode die ze had doorgemaakt. Zijn vrouw wilde een baby. Haar behoefte om moeder te worden was zo sterk dat ze bereid was haar leven op het spel te zetten om het nog een keer te proberen. Hij vermoedde dat dit was omdat ze al jong wees was geworden. Hij wist niet hoe haar ouders waren gestorven, hij wist alleen dat ze was opgevoed door haar grootmoeder, een heel praktische maar kille vrouw. Daarom verlangde Aria naar een eigen gezin.

Mateo had urenlang zachtjes met haar gepraat, haar handen vastgehouden en zijn best gedaan om haar te ontmoedigen, maar ze wilde nooit luisteren. En toen, ondanks zijn pogingen om haar te bescher-

men, was ze weer zwanger geraakt. Hij was doodsbang dat hij haar zou verliezen, maar hij moest toegeven dat haar vreugde tijdens haar zwangerschap besmettelijk was geweest. Hij was tegemoetgekomen aan al haar wensen en hij had het fantastisch gevonden toen ze hem riep en zei: 'Mateo, leg je hand hier op mijn buik. Kun je de baby voelen bewegen? Ik denk dat dat zijn voetje is dat me schopt.' Dan lachte ze en echode haar gelach als kerkklokken door de kamer. Maar als hij 's avonds alleen was, nadat Aria in slaap was gevallen, bad Mateo. Hij was doodsbang. Zijn moeder was altijd religieus geweest en had hem opgevoed volgens het katholieke geloof. Hoewel hij zelf niet religieus was, ging hij elke zondag naar de mis en gaf hij gul aan de kerk. Hij zou met God proberen te onderhandelen zodat zijn vrouw en kind het zouden overleven.

Mateo stond erop dat Aria een afspraak maakte bij de dokter. 'Laten we er gewoon heen gaan om te kijken of alles in orde is,' zei hij.

'Maar ik voel me prima,' hield Aria vol. 'Ik heb geen dokter nodig.'

'Doe het voor mij, alsjeblieft,' smeekte Mateo.

Ze knikte en maakte de afspraak. Mateo ging met haar mee. Aria was opgewonden toen ze de praktijk van de dokter binnenliep. 'Ik voel me zo goed. De vorige keer dat ik zwanger was, heb ik me nooit zo goed gevoeld,' zei ze. Maar de dokter keek haar met medeleven in zijn ogen aan.

'U had nooit zwanger mogen worden, signora Leoni,' zei de dokter. 'Dat heb ik al eerder tegen u gezegd.'

Aria's vreugde sloeg om in verdriet en ze begon te huilen.

Mateo werd boos toen hij de tranen over de wangen van zijn mooie vrouw zag biggelen. Hij wist dat zijn woede onterecht was. Hij was een vooraanstaand man en iedereen in Rome kende hem als een van de belangrijkste mensen van Mussolini. Deze dokter was

behoorlijk brutaal. Niemand zou zo tegen hem durven spreken zoals deze dokter. Hij keek de vriendelijke oude man aan en schudde zijn hoofd. Er was pijn af te lezen in zijn ogen. Mateo bedacht zich dat hij deze dokter zomaar zou kunnen laten executeren, maar hij wist ook dat hij dat niet zou doen. En dat was omdat hij diep in zijn hart wist dat de dokter gelijk had. Dus in plaats van zijn boosheid af te reageren op de oude man, nam Mateo zijn vrouw mee naar huis en deed hij zijn best om de steeds weer opborrelende angst te temperen door te blijven bidden. Toen hij een paar dagen later een kop sterke koffie zat te drinken in een restaurant, zag hij een oude jeugdvriend. De man kwam op hem af. 'Mateo, wat goed om je te zien, mijn vriend.'

'Insgelijks,' zei Mateo.

'Hoe gaat het met je? Ik hoorde dat je getrouwd bent.'

'Ja, mijn vrouw is zwanger van ons eerste kind.'

'Gefeliciteerd. Wat wil je drinken? Ik trakteer.'

De man ging zitten en toostte op zijn vrouw en het aanstaande kind. Ze dronken de hele middag. Tegen de tijd dat de zon een gouden kleur had aangenomen en op het punt stond achter de horizon te verdwijnen, had Mateo zijn angsten gedeeld met zijn oude vriend. Hij vertelde hem wat de dokter had gezegd.

'Maak je geen zorgen. Ik ken een goede vroedvrouw. Ze heeft mijn kinderen en die van mijn broer op de wereld geholpen. Ik heb de vrouw aan het werk gezien. Ze weet meer dan de doktoren. Je kunt op haar vertrouwen.'

'Denk je dat ze de baby en mijn vrouw kan redden?' vroeg Mateo nerveus.

'Ik weet het zeker.'

De volgende dag zocht Mateo de oude vroedvrouw op. Hij ging zonder zijn vrouw. Hij wilde de vroedvrouw eerst zelf ontmoeten.

‘Een vrouw zoals ik, die al sinds haar veertiende helpt bij beval-lingen, weet meer dan een dokter. Ik neem aan dat hij een man is en mannen weten niet veel over bevallingen, zelfs als ze dokter zijn.’ De vroedvrouw, die grijzend haar en een gebochelde rug had, verzekerde Mateo: ‘Ik zal voor uw vrouw zorgen. Ik beloof u dat alles goedkomt met haar en met uw kind. Maar dit gaat meer kosten dan mijn normale tarief, want ik zal extra werkzaamheden moeten uitvoeren. Gaat u daarmee akkoord?’

Mateo knikte. Hij haatte het dat hij meer moest betalen. Ze zei dat het voor extra werkzaamheden was, maar hij wist dat het was om wie hij was. Iedereen wist dat Mateo Leoni een rijke man was. ‘Ja, ik betaal wat je vraagt zolang mijn vrouw en het kind de bevalling overleven.’

‘U hoeft zich geen zorgen te maken.’ De oude vrouw glimlachte. Hij zag dat ze een voortand miste.

‘Goed. Kom dan deze week naar mijn huis om mijn vrouw te onderzoeken.’

‘Dat is goed.’

Nadat hij afscheid van haar had genomen, ging hij naar zijn kantoor. Hij vroeg verschillende getrouwde mannelijke collega’s of ze deze vrouw, deze vroedvrouw, kenden. Enkelen van hen zeiden dat hun echtgenoten haar hadden ingehuurd. Dat gaf hem wat meer vertrouwen.

Toen de vroedvrouw drie dagen later langskwam om zijn vrouw te onderzoeken, stelde ze hem gerust. ‘Het ziet er allemaal goed uit. Ik moet toegeven dat haar heupen een beetje smal zijn, maar ik vertrouw erop dat het allemaal goed verloopt.’

Nadat de vroedvrouw was vertrokken, was Aria weer gelukkig. En Mateo deed zijn best om te geloven in de belofte van de vrouw. Maar

naarmate de bevalling dichterbij kwam, werd Mateo nerveuzer. En toen de bevalling die avond op gang was gekomen, sloeg de angst om zijn hart bij Aria's ijzingwekkende gegil. Hij wist dat een bevalling een pijnlijk proces was, maar haar geschreeuw was erger dan hij zich herinnerde van de eerste keer, toen de baby het niet had overleefd. *Als ze sterft, zal ik het mezelf nooit vergeven.* Er klonk weer een gil uit de slaapkamer.

Toen de vroedvrouw arriveerde, stond ze erop dat Mateo haar alleen liet met zijn vrouw in de slaapkamer. 'Wacht buiten. Ik kom u halen zodra de baby is geboren,' zei de oude vrouw.

Hij had gedaan wat ze hem had opgedragen. Maar er gingen uren voorbij, de nacht werd ochtend, het gegil galmde na in zijn oren en Mateo kon het niet langer aanhoren. Hij was zo geduldig mogelijk geweest. Dit was zijn huis en geen enkele vroedvrouw kon hem verbieden om naar de slaapkamer te gaan om zijn vrouw te zien.

Hij stond op en rechte zijn rug. Hij aarzelde even. Toen liep hij de trap op naar de slaapkamer en opende de deur. Het tafereel voor hem zond schokgolven door zijn hele lichaam. Hij beefde. Het bed zat onder het bloed, dat vers en vuurrood afstak tegen het witte laken. Zijn prachtige Aria was zo bleek dat haar gezicht net zo kleurloos was als de witte kussensloop. Er liepen tranen uit haar ogen en over haar bezwete wangen. *Ze gaat dood.* Bij de gedachte alleen al proefde hij de smaak van gal in zijn mond. Toen hoorde hij hoe ze zijn naam fluisterde: 'Mateo...' Hij liet zich op zijn knieën vallen, bedekte zijn ogen en huilde.

2

Mateo knielde naast het bed van zijn vrouw en nam haar hand in de zijne. 'Aria, het spijt me. Het is allemaal mijn schuld. Ik had naar de dokter moeten luisteren. Ik had moeten weigeren toen je weer zwanger wilde worden. Ik had je moeten laten inzien hoe gevaarlijk dit was.'

'Het is jouw schuld niet,' zei ze zo zacht dat hij haar nauwelijks verstond. 'Ik heb je gesmeekt, weet je nog?'

Hij knikte terwijl hij teder haar prachtige blonde haar uit haar gezicht veegde. Het was drijfnat van het zweet. 'Ik mag je niet verliezen,' zei hij. 'Dat mag niet.' Toen boog hij zijn hoofd en begon hard te huilen.

De vroedvrouw was verlamd van angst. Ze wist dat Mateo Leoni deel uitmaakte van de elite van Mussolini. Als zijn vrouw in het kraambed overleed, zou hij haar waarschijnlijk de schuld geven, ook al kon ze er niets aan doen. Ze had geweten dat het gevaarlijk was om deze patiënte aan te nemen, maar hij betaalde zo goed dat ze bereid was geweest om het risico te nemen. Ze had er alles aan gedaan om dit kindje ter wereld te brengen, maar de navelstreng zat strak om het nekje van de baby gewikkeld. Bovendien lag het in een stuitligging, met de voetjes naar beneden. Ze had haar hand in het lichaam van de jonge vrouw gestoken om te proberen de baby te draaien. Dat was niet gelukt, maar daardoor wist ze dat het kindje was gewurgd door de navelstreng. Ze was er zeker van dat het dood was. Ze bad omdat ze wist dat signor Leoni haar de schuld zou geven van de dood van het kind. Hij zou woedend zijn. Als zijn vrouw overleed, zou hij ontoeroestbaar zijn en ze wist dat hij de macht had om haar te laten executeren.

De oude vroedvrouw schraapte haar keel. Ze veegde het bloed van

haar handen met een handdoek die naast het bed lag. Haar luie oog trilde en ze zei: 'Signore, u moet snel een dokter halen. Het is niet goed gegaan. Het spijt me. Het spijt me heel erg. Maar deze bevalling is te complex voor mij.'

Zijn gezicht werd vuurrood terwijl hij opstond en zich in zijn volle lengte oprichtte. Mateo was ruim een meter tachtig, lang voor een Italiaanse man. Hij keek de oude vrouw woest aan en sloeg haar in haar gezicht. Er spatte bloed uit haar neus en ze begon te beven. 'Ik heb je goed betaald. Ik heb je heel goed betaald. Je hebt me beloofd dat je dit aankon. Je zei dat er geen problemen zouden zijn. Je hebt me verzekerd dat het allemaal goed zou komen. En nu zeg je me dat ik een dokter moet halen? Mijn vrouw kwijnt weg. Ga, snel, haal een dokter. Je leven hangt er vanaf, oude heks.'

De oude vrouw liet haar tas met instrumenten staan en zette het op een rennen. Ze stoomde door de straten, verbaasd dat ze zo hard kon rennen. Maar ze was doodsbang. Ze had met eigen ogen gezien wat de mannen van Mussolini andere mensen konden aandoen.

Toen ze bij de dichtstbijzijnde praktijk aankwam en de deur opende, zag ze dat de wachtkamer vol zieke mensen zat die op de enige beschikbare dokter zaten te wachten. Het was dezelfde dokter die met Aria en Mateo had gesproken en hun had verteld dat een zwangerschap gevaarlijk zou zijn voor Aria. Hij was nu een oude, vermoeide man, maar er was nog een sprankje over van de enthousiaste jongeman die hij ooit was geweest toen hij zijn praktijk begon, vastberaden om de wereld te redden. De vroedvrouw schoot langs de protesterende receptioniste en rende de achterkamer binnen waar de dokter een jonge vrouw aan het onderzoeken was.

'Alstublieft,' zei ze met hese stem. 'Alstublieft, u moet met me meekomen. Ik ben vroedvrouw. Ik probeerde te helpen bij een com-

plexe geboorte. Maar de jonge vrouw is stervende. Ze heeft veel bloed verloren tijdens de bevalling. De baby zal dood worden geboren. Ik smeeek u. Alstublieft.' De oude vrouw begon te huilen.

De dokter keek haar meelevend aan. Toen zag hij haar bebloede handen en jurk. Hij zuchtte diep, schudde zijn hoofd en zei: 'Goed, ik ga mee.'

3

Toen de dokter arriveerde, beval hij eerst iedereen om de slaapkamer te verlaten.

Mateo hurkte handenwringend op de grond net buiten de slaapkamer. Hij voelde het hete, zoute zweet dat van zijn voorhoofd drupte in zijn ogen prikken. Er gingen een paar uur voorbij. Toen kwam de dokter naar buiten en keek Mateo aan. 'Ik had u hiervoor gewaarschuwd,' zei hij hoofdschuddend.

'Is ze...' Mateo aarzelde. 'Is ze dood?'

'Ze heeft veel bloed verloren. En ze is erg zwak. Maar ze leeft. De baby heeft het niet gered. Het spijt me.' Hij schraapte zijn keel. 'De komende paar uur zijn belangrijk. Ik hoop dat ze het redt omdat ze nog jong is. Maar u moet weten dat ze een volgende bevalling niet zal overleven. U mag het niet meer proberen. Hebt u dat begrepen?'

Mateo knikte. Toen zei hij, buiten zinnen van dankbaarheid: 'Ja, ja, ik zal het nooit meer proberen. Het maakt niet uit hoezeer ze me smeekt om een kind. Ik beloof het. Alstublieft, ik smee u. Red haar leven.'

'Als ze de nacht overleeft, komt het goed. Ik kan nu verder niets meer voor haar doen. Blijf bij haar vannacht. Ik kom morgenochtend terug.'

Mateo knikte. Hij ging de kamer binnen waar Aria op bed lag, pakte haar hand in de zijne en drukte er een kus op. 'Het komt goed,' herhaalde hij steeds weer. Ze antwoordde niet.

4

Terwijl Aria sliep, sloot Mateo zijn ogen en dacht hij terug aan hoe ze man en vrouw waren geworden.

Toen Mateo trouwde met een vrouw die twintig jaar jonger was dan hij, ontdekte hij al snel dat ze graag kinderen wilde. Het maakte hem niet zoveel uit. Hij had al twee volwassen kinderen met zijn eerste vrouw, die onlangs was overleden, en dat was wat hem betreft voldoende. Maar hij aanbad Aria. En hij had er alles voor over om haar voor zich te winnen. Ze was zijn droomvrouw, zijn Aria. Ze wilde graag een baby. Hij herinnerde zich dat hij haar zo mooi vond dat hij geen nee kon zeggen als hij in haar kristalblauwe ogen keek. Nooit. Hij had voet bij stuk moeten houden. Hij had moeten weigeren na de eerste poging.

Nu lag ze op bebloede lakens te vechten voor haar leven. Hij wist dat hij moest weigeren als ze hem zou vragen het nog eens te proberen. Het zou haar dood worden. Hoe kon hij dit oplossen? Dit bleef hij zich de hele nacht afvragen en hield steeds maar weer zijn hand onder haar neus om te controleren of ze nog ademde. Om vier uur 's ochtends ontwaakte ze. Hij was zo blij om haar stem te horen. 'Ik heb dorst,' zei ze.

Hij rende naar de keuken, struikelde en viel twee trappen naar beneden. Mateo bezeerde zijn knie, maar hij negeerde de pijn. Hij bracht haar snel water en iets te eten. Ze dronk het water, maar weigerde te eten. Daarna draaide ze zich om en viel weer in slaap. Hij zat stil naast haar. Toen de zon opkwam, leefde Aria nog. En Mateo, die zich de hele nacht zorgen had gemaakt, had eindelijk een oplossing gevonden voor hun probleem. Hij zou het met Aria bespreken zodra ze zich beter voelde. Maar hij was blij dat hij een oplossing had. En nu ging hij kijken hoe hij zijn plan kon uitvoeren.

5

Aria sterkte elke dag meer aan. De dokter kwam en zei dat haar herstel een wonder was. Mateo plukte bloemen in hun tuin en zette ze in een vaas in haar kamer. Ze glimlachte naar hem en bedankte hem voor de mooie bloemen. Maar hij zag het verdriet in haar ogen. Hij bracht haar elke dag geduldig soep en om hem een plezier te doen at ze een paar lepels, maar niet voldoende. Ze sliep uren achter elkaar. Het leek wel of ze bijna nooit wakker was. Na een week ging hij de stad in en kocht hij op de zwarte markt een doos chocolaatjes voor haar, om haar op te beuren. Maar toen hij een paar dagen later in de doos keek, bleek ze geen chocolaatjes te hebben aangeraakt.

‘Ze is depressief,’ gaf de dokter toe.

‘Wat kan ik doen?’ vroeg Mateo.

‘Misschien een reisje naar de kust?’ opperde de dokter.

Mateo knikte, maar hij wist dat een uitstapje naar zee niets zou oplossen.

Uiteindelijk besloot hij dat hij haar zijn plan moest vertellen. Hij hoopte dat ze het zou accepteren, of het in elk geval wilde proberen. Hij overwoog de hele nacht hoe hij het moest vertellen.

De volgende ochtend kwam Mateo vroeg Aria’s slaapkamer binnen. Voordat hij het licht aan deed, keek hij of ze nog sliep. Ze sliep niet. Ze lag stilletjes in bed met haar ogen open. Dit beangstigde hem nog meer dan al die uren dat ze sliep. ‘Wil je naar buiten gaan voor wat frisse lucht? De dokter vond het goed. De zon komt net op en de hemel ziet er prachtig uit.’

‘Nee, liefste. Ik ben te moe,’ antwoordde ze.

Hij trok de gordijnen open om het fletse licht binnen te laten. Aria

bedekte haar ogen met haar hand. *Ze heeft te lang in het donker gelegen.* Hij keek naar haar bleke huid. 'Een beetje zonlicht zal je goed doen,' glimlachte hij.

Ze kneep haar ogen halfdicht en probeerde terug te glimlachen. Ze zei: 'Ik neem aan dat we het niet nog een keer kunnen proberen. Ik neem aan dat we kinderloos blijven.'

Hij pakte haar koude hand in beide handen en zei: 'Dat klopt. We kunnen het niet meer proberen. De dokter heeft het verboden.'

Ze schreeuwde het uit van de pijn. Ze legde haar handen op haar borst, alsof ze een pijl door haar hart voelde gaan.

'Stil maar, mijn liefste. Ik weet hoe graag je dit wilt. Ik heb er lang over nagedacht. En ik denk dat ik een idee heb. Luister naar me. Ik weet dat dit niet helemaal is wat je wilt, maar misschien helpt het. Wil je alsjeblieft naar me luisteren?'

Ze knikte zonder hem aan te kijken.

Hij begon zachtjes te praten. 'Ik ben naar de kerk gegaan en heb met pastoor Mariano gepraat over ons verlangen. Hij vertelde dat er in de bergen een weeshuis is vol kinderen die wanhopig op zoek zijn naar een liefhebbend gezin. Sommige kinderen zijn nog heel jong, ze herinneren zich hun echte ouders niet. Voor zo'n kind zouden wij alles zijn, alsof je het zelf op de wereld hebt gezet. Wat vind je ervan, liefste? Misschien kunnen we, zodra je het aankunt, een uitstapje maken naar de bergen en misschien, heel misschien, vind je daar wel een kind van wie je kunt houden.'

'Ik weet het niet.' Ze schudde haar hoofd. 'Het is niet hetzelfde. Het kind zou niet van ons zijn, Mateo.'

'Natuurlijk wel. Het zal van ons zijn omdat wij van het kind houden en het opvoeden als ons kind. We hebben alles wat we nodig hebben, genoeg geld en een mooi huis. We zijn bevoorrecht en we

kunnen een kind een mooi leven geven. Ik weet dat je een geweldige moeder zult zijn,' zei hij smekend, in de hoop dat ze zijn plan accepteerde.

Ze ging voor het eerst sinds haar beproeving rechtop in bed zitten. 'Goed.' Ze knikte. 'Goed. Laten we erheen gaan en kijken hoe we ons dan voelen. Ik kan niet beloven dat ik een kind zal vinden dat ik mee naar huis kan nemen. Maar ik zal het proberen.'

'Dat is alles wat ik van je vraag. Dat je het probeert.' Hij voegde eraan toe: 'Ik zal de dokter vragen om vandaag langs te komen en je te onderzoeken, om zeker te weten of je mag reizen. En als hij zegt dat het kan, vertrekken we morgen. Een paar dagen in de bergen zal je goed doen. De lucht is er heel schoon.'

Ze glimlachte en Mateo's hart zwol van liefde voor haar. Hij kustte haar teder en verliet de kamer. Mateo kleedde zich snel aan en liep naar zijn auto. Hij maakte die dag geen gebruik van zijn chauffeur. Hij reed zelf. Soms vond hij dat prettiger. Hij vond het ontspannend. Het gaf hem tijd om na te denken. Bovendien moest hij iets persoonlijk afhandelen voordat hij terugkeerde en zijn chauffeur hoefde niet alles te weten.

Op weg naar de dokter stopte Mateo bij het huis van de vroedvrouw. Ze had hem en zijn vrouw een groot onrecht gedaan. Ze had zich niet aan haar belofte gehouden en hij was nog steeds boos op haar. Hij klopte op de deur, maar ze deed niet open. Het was een slecht gebouwd appartement met een dunne houten deur. Hij trapte de deur in. Toen hij binnenkwam, zat de vrouw bevend op de bank met haar rozenkrans in haar handen. Twee jonge kinderen zaten op de grond met blokken te spelen. 'Ga naar jullie kamer,' zei de vrouw op strenge toon tegen de kinderen. Ze zeiden niets. De blik in de ogen van de vrouw maakte duidelijk dat ze geen weerwoord duldde.

Nadat de kinderen de kamer hadden verlaten, schudde Mateo zijn hoofd. Hij was slank en knap voor zijn leeftijd. Sommige mensen zouden hem gedistingeerd noemen. 'Jij idioot,' zei hij tegen de oude vrouw terwijl hij de woonkamer binnenstormde. Toen hij voor haar stond, greep hij haar bij de kraag van haar jurk en trok haar naar zich toe. Zo dicht dat zijn adem haar haar deed bewegen. 'Jij hebzuchtige vrouw, weet je wel wat er had kunnen gebeuren? Ik ben mijn vrouw bijna kwijtgeraakt door jou.'

'Ja, ik weet het. En het spijt me. Het spijt me echt heel erg. Maar ik zweer u dat ik al het mogelijke heb gedaan. Ik heb alles geprobeerd.' Ze was duidelijk nerveus. Haar lichaam beefde en ze wrong haar handen in haar vuile schort. 'Alstublieft, het spijt me. Ik smeeek u. Heb medelijden met me. Mijn zoon en schoondochter zijn vorig jaar omgekomen bij een auto-ongeluk. Ik ben het enige familielid dat mijn kleinkinderen nog hebben. Alstublieft, wat zal er van hen worden als u me doodt?'

Mateo snoof. Hij walgde van haar. *Ze is oud en lelijk. Hoe durft ze tegen me te liegen? Ze heeft dingen beloofd die ze helemaal niet kon waarmaken. Ze wilde mijn geld, dus vertelde ze mijn vrouw wat ze wilde horen. Mijn geliefde Aria was bijna dood omdat deze vrouw zo hebzuchtig was.* Zijn gezicht was bloedrood terwijl hij de vrouw bekeek. *Ze is doodsbang voor me. Ze weet dat ze iets verkeerd heeft gedaan en ze weet hoe machtig ik ben. Deze hebzucht zal niet onbestraft blijven.* Hij trok zijn pistool.

Zodra ze het pistool zag, begon ze wanhopig te smeken. De twee kinderen moesten haar hebben gehoord, want ze stonden in de deuropening. Maar Mateo was te boos, het kon hem niets schelen. 'Alstublieft, alstublieft, heb medelijden met me,' riep de oude vrouw terwijl ze zich op haar knieën liet vallen.